

Krvavá Henrietta aneb Jedno jaro v Paříži

Divadlo Stodola, Jiříkovice / Oldřich Daněk

Je jaro, je jaro

Jedno jaro v Paříži aneb Krvavá Henrietta libretisty Oldřicha Daňka a skladatele Jana F. Fischera nese podtitul „muzikál pro činoherce“, ale není to tak docela pravda: najdeme tu sice Daňkovy osvědčené postupy brechtovského divadla a divadla na divadle, ale hudebně se toho po účinkujících chce podstatně víc než jen nějaké herecké pozpěvování. Fischer coby skladatel byl na jednu stranu uznávaným autorem vážné hudby, na stranu druhou skvěle rozuměl potřebám šlágru (ostatně jeho nejslavnějším kouskem je jedna z nejpopulárnějších písní padesátých let Plují lodi do Triany), a výsledek tak nemá (i díky chytrému libretu) daleko k české době rafinované tvorby Stephen Sondheim.

Divadlo Stodola si s nesnadným úkolem poradilo znamenitě: herci jsou stylově přesní, pěvecky slušně vybavení (a kde náhodou hlas drobně nepostačí, dožene se všechno výrazem) a dovedou vmžiku přepnout z polohy company do jednotlivých figur, jež jsou vykreslené v ostrých rysech, ale zároveň nikoliv bez jemnosti. Situace vznikají střihem, jak se na tento typ textu sluší a patří, a (i díky šťastnému oslabení metadivadelní roviny) tenhle kuriózní příběh z těsně předválečné Paříže plyne v ohromném tempu. Na protiválečnou notu, která byla v původní inscenaci Divadla na Vinohradech (1987) kritikou vnímána jako zbytečně doslovná, se tu zbytečně netlačí, ovšem paralely s momentálním světovým děním jsou pochopitelně mrazivé.

K opravdu velkému zážitku z malého velkého hudebního divadla chybí jedině: živé piano. Suché podkresy nesluší ani inscenaci, ani Fischerově hudbě, a konec konců ve scéně, kdy se náhle objeví dvě zobcové flétny, tvůrci sami ukazují, oč lepší by to ještě mohlo být. Jménem poroty konstatuji, že doufáme, že naše plédování za změnu v tomto ohledu nebude oslyšeno.

Michal Zahálka